

Szerző neve

Cím

1.

A szolgálólány még egy hajtút helyezett a Missandra hercegnő hajába. Máskor szinte művészien igazgatta el a tincseket, most azonban kissé megremegett a keze.

– Fenség, kérem, gondolja meg magát! – kérlette úrnőjét.

Missandra hercegnő a díszes tükör előtt ült, égszínkék, hosszú selyemruhában. Belenézett a tükörbe, és tekintete találkozott a szolgálólányéval, aki mögötte állva a frizuráját készítette.

– Nincs más választásom. – mondta neki. Hangja halkan, bizonytalanul csengett. Még neki is feltűnt, milyen erőtlenülnek és félnéknek tűnikcseng a hangja, ezért megköszönte a torkát, és igyekezett határozottabbnak mutatkozni hangon folytatni.

– Hívatott, hát mennem kell. Ne akadékoskodj, Nesya!

Az a kotnyeles szolgálólány nem hagyta annyiban. Pimaszul állta úrnője tekintetét.

– De fenség! Nagyon veszélyes egyedül odamennie. Hadd menjek tartsak fenségeddel!

– könyörgött Nesya a sarkáin rugózva. Ha azt hitte, ezzel meggyőzheti úrnőjét, tévedett.

– Felejtsd el! A Ronkhar csak velem óhajt találkozni. Nem akarom kivívni a haragját.

Ez elhallgattatta Nesyát. Úgy tűnt, Nesyát a mágus nevének pusztá említésétől is kirázta a hideg. A lány fiatalos arca mintha évekkal öregebbnek tűnt volna a homlokán megjelenő ráncoktól miatt. Missandrát ilyenkor nagyon emlékeztette gyerekkori dajkájára, Yaminire. Hiszen Nesya az ő lánya volt. Ezzel az aggodalmas arccal különösen hasonlított rá.

– Különb is, ha ott lennél, akkor sem tudnál megvédeni – tette hozzá Missandra lágyabb hangon.

A szolgálólány Nesya hallgatott, szánakozó tekintettel nézett rá, majd összeszedve magát ismét megszólalt:

– Ó, a Fivér és a Nővér segítse meg fenségedet! Akkor legalább keresse fel a Látót, mielőtt belép a Szentélybe! – javasolta.

A hercegnő már nyitotta a száját, hogy rászóljon, de egy pillanatra elgondolkodottán elgondolkodott, és majd elismerő pillantást vetett a lányra:

– Ez kitűnő ötlet! Igazad van, ezt fogom tenni – bólintott apró mosollyal.

– Hála a Fivérnek! – sóhajtott Nesya, miközben a hercegnő nyaka elé emelt egy zafirköves nyakéket.

Missandra megszémmeltette magát a tükörben. Most sokkal idősebbnek tűnt húszévesnél. Máskor rózsás arca ezúttal sápadtnak látszott, nagy barna szemei, amelyek rendszerint

Commented [H1]: Érdekes minél korábban megnevezni a főszereplőt. Ez a pont alkalmas rá.

Commented [H2]: A „szinte”, a „most” és a „kissé” olyan töltelékzavak, amelyekre ritkán van igazán szükség. Többnyire csak duzzasztják a szöveget, és nem adnak pluszjelentést a mondatnak.

Commented [H3]: Mivel egyértelmű, hogy a két szereplő közül éppen ki beszél, és mivel nem adsz vele semmi többletjelentést (csak megismétled azt, ami az idézetből eleve következik), felesleges az idéző mondat. Érdekes megállnunk egy pillanatra, mert bár itt fordul elő először, de a szövegben rendszeresen újra és újra felbukkan ez a megoldásod. Egyfajta leírásbeli terjengősségről van szó, amikor a cselekményt mind a párbeszéd, mind a narráció megerősíti. Stílyesztésként ismeretes a jelenség. Azért jegyzem meg már az elején, hogy később könnyebb legyen hivatkozni rá.

Commented [H4]: Jó a kiinduló helyzet. Nagyon gyorsan felvillantasz egy konfliktust, és ügyesen elhelyezel egy horgot.

Commented [H5]: A szolgálólány helyzete és tevékenysége már ismert, így nem adsz új információt ezzel a mellékmondatokkal.

Commented [H6]: A „halk és bizonytalan” hang nagyjából ugyanaz, mint az „erőtlennek és félnéknek tűnő”, így gondolatismétlés keletkezett. Érdekes megszabadulni az egyiktől, és a másikat összevonni a következő gondolattal, mert szoros ok-okozati összefüggésben állnak.

Commented [H7]: Narrátorként ne minősítsd a szereplőt! Bíz az olvasóra, hogy a lány cselekedetei, megjegyzései alapján ítélje meg, milyen jellem. Mutasd, ne mondd!

Commented [H8]: Átírtam, hogy kiküszöböljünk egy szóismétlést, de talán még jobb lenne a „Hadd kísérjem el!” variáció, mert akkor a „fenség” sem szerepelne kétszer.

Commented [H9]: Itt gyakorlatilag újra megismétled azt, ami a dialógusból már kiderült (könyörgés), de a „sarkán rugózva” elég egyedi mozdulat, hogy elterelje a figyelmet a gondolatismétlésről. Mellesleg a páros testrészeket egyes számban írjuk, ha csak nincs különös jelentősége annak, hogy mindkettőt megemlítsük.

Commented [H10]: Újabb duplázás. Hiszen ebből a mondatból is az derül ki, hogy a lány nem győzte meg az úrnőt, és Missandra válaszából is. Mindkettőre nincs szükség. Ilyenkor a párbeszédet célszerű választani, mert az hatásosabb.

Commented [H11]: Többször is névelőt tettél a Ronkhar szó elé, mintha az nem a varázsló neve, hanem valamiféle titulusa lenne.

Commented [H12]: Egy feszültséggel teli párbeszéd közben vagyunk, és ez jó. Ilyenkor nem szerencsés megszakítani az eleven, pergő jelenetet olyan adatok közlésével, amelyek nem relevánsak. Persze, ha Yamininek, a dajkának később még lesz szerepe a történetben, akkor megkockáztatható, hogy az említésével lelassítsd a cselekményt ezen a ponton. Ez egyelőre nem derül ki a részletből, így csak te tudhatod. Ha viszont a dajka nem jut szerephez, akkor még nevet sem érdemes adni neki.

Commented [H13]: A nevek nem számítanak szóismétlésnek. Használhatod gyakrabban, mert az nem olyan zavaró, mintha állandóan körülírnád a szereplőket.

Commented [H14]: Az átírással elkerülhető a pillanatpillantás ismétlődés. Persze, meg lehet oldani más módon is.

melegséget sugározottak, most gyengeségről és félelemről árulkodottak. Fekete haja sem csillogott úgy, mint máskor.

– Ne ezt! Inkább a gyöngysort! – parancsolta.

A kiválasztott ékszer néhai édesanyjáié, az előző császárnéé volt. Remélte, hogy ha érzi a gyöngysor hűvös simaságát a bőrén, az erőt ad majd neki, miközben amikor találkozik a birodalom leghatalmasabb urával, a Ronkharral. A felfoghatatlan erejű nagyhatalmú férfi egyik undorító szolgálója hozta a hírt ma reggel, hogy gazdája látni kívánja a hercegnőt. Hála a Fivérnek és a Nővérnek, erre évek óta nem volt példa. A Ronkhar nagyon ritkán lépett kapcsolatba a császári családdal, vagy akár a néppel, de ha mégis, az illető olyankor előfordul, hogy nem mindig élte túl. Vagy ami még rosszabb: egyszerűen eltűnik és senki nem látja többé. Missandra remélte, hogy ő nem jut fog erre a sorsra jutni.

Ötévesen találkozott először a mágussal, és azóta csak kétszer látta. Most félremlített előtte egy emlék, ahogy ötévesen. A Ronkharral való első találkozása előtt a császári nagypapjával, az akkori császárral együtt üldögélt a palotakert egyik fényesre kopott kőpadján. Nagypapja csendes mosollyal nézett rá, majd megsimogatta a kislány fejét:

– Hamarosan indulnod kell.

– Felséges nagypapám, ki az az úr, aki értem küldetett? – kíváncsiskodott Missandra. Nagypapjától bátran mindig mert kérdezni, hiszen ő mindig kertelés nélkül, őszintén válaszolt neki. Rajongva szerette Missandrát, akkor még ő volt a kedvenc unokájata. – Ronkhar-nak nevezték. – Senki nem mond nekem Ronkharról semmit. Csak azt, hogy be kell mennem hozzá a Fekete Szentélybe.

– Ő az – kezdte a császár lassan, mintha nem tudná, hogyan fogalmazzon –, aki engedi, hogy uralkodjunk.

Missandra meglepődött.

– Engedi, hogy uralkodjunk? Ki, a császári család? – kérdezte homlokráncolva, a kisgyerekekre jellemző kíváncsisággal a hangjában. – Vagy Anemyria a többi ország felett?

A császár szemében sejtelmes fény csillogott. Tekintetében mintha büszkeség jelent volna meg. Halványan elmosolyodott, majd közel hajolt a kislány füléhez, mint aki egy nagy titkot akar vele megosztani.

– Az emberiség – sóhajtottva.

Missandrának a torkán akadt a szó. Csak elképedve bámulta nagypapját, akiről eddig azt hitte, neki van a legnagyobb hatalma a világon. Birodalma nagyobb, mint valaha, emberek százazrei hajbókolnak a lába előtt. Hadserege megszámlálhatatlan katonából áll, vagyona végtelen. És félelmetes mágia csörgedezik az ereiben. Van, aki még tőle is nagyobb hatalommal bír? És az az ember most vele akar találkozni? Ember egyáltalán? Missandrát kirázta a hideg a gondolatra. Nagypapja észrevette.

Commented [H15]: Az arcbőr vagy a szemek tényleg gyorsan követik a hangulatváltozást, de a hajról ezt már nehéz elhinni.

Commented [H16]: Óvatosan bánj a szuperlatívuszokkal! Ezeknél joggal merül fel az olvasóban az a kérdés: Hogyan képzelem el azt, amit az író sem tudott megfogalmazni?

Commented [H17]: Miért rosszabb verzió a halálnál, ha valaki eltűnt?

Commented [H18]: Ezt nem törölöm, csak jelzem, hogy lásd... Ez is sülyesztés.

Commented [H19]: A részletből nem derül ki, van-e jelentősége az „akkor még” közbevetésnek. Ha igen, akkor hagyj figyelmen kívül a törlést. Ha nincs, akkor viszont így feszebb a mondat.

Commented [H20]: Mivel éppen nem beszélt, nem is akadtott torkán a szó.

Commented [H21]: Szóláskeveredés. Hajbókolni nem a láb előtt szoktak, hanem a személy előtt.

Commented [H22]: Nem rossz ez a kép, csak egyszer már elsütötted, amikor a szolgálólányt rázta ki a hideg egy gondolatra. Jobb lenne ide egy másik hasonló reakciót kitalálni.

– Nem kell félned, kis hercegnőm! – ~~mondta szöveg~~ ~~szöveg~~ ~~neki a nagyapja.~~ – Erős vagy. A Látó is ezt mondta. Minden rendben lesz.

A ~~felölt~~ Missandra ~~most~~ elhessegette az emléket, ~~és aztán~~ elmormolt magában egy imát a Fivérhez és a Nővérhez, hogy élve jusson ki a Fekete Szentélyből. Egyszer már sikerült neki, most is menni fog.

Nagyot sóhajtott, hogy megnyugtassa magát. A Ronkhar alkonyatkor akarja látni, addig még van két óra, az éppen elegendő. Nesyának igaza van. Felkeresi a Látót, hogy megtudja, ~~ezúttal~~ mi vár rá.

– ~~Rendben, kész vagyok. Küldd el az egyik szolgát~~ ~~Üzenj a Látónakhoz, hogy rögvest meglátogatom!~~ – utasította Nesyát, miután ~~ő a lány~~ a nyakába tette a gyöngysort. ~~– Jelentse be, hogy rögvest meglátogatom. De ne verjék nagydobra! Szeretném kerülni a feltűnést.~~

– Igenis, fenség – szöveg Nesyá, ~~és~~ meghajolva kihátrált a lakosztályból, ~~és már indult is teljesíteni a parancsot.~~

Minden rendben lesz. Nagyapja megnyugtató szavai visszhangoztak Missandra ~~fülében.~~ *Egyszer már túléltem. Most is menni fog!* – gyözködte magát. ~~Most már~~ csak az a kérdés, mit fog kérni a Látó a jóslatért cserébe. Soha nem adja ingyen a ~~tudását.~~

2.

A ~~központi császári~~ kastélytól északra, több kisebb palota és rezidencia mellett elhaladva jutottak el a Látó szállására. Missandra ~~nem gyakran ritkán~~ járt erre, bár szerette ezt a tájat.

A hordszékéből szemlélve is gyönyörűnek tűnt. A gyalogút végén, két oldalt egy-egy hatalmas hársfa állt, mintha kaput jelképeznének. A tavaszi szellő bódító illatot ~~fűjt hozott~~ feléjük, a fejük fölé magasodó hársfáról ezernyi méh döngicsélése ~~hallatszott.~~ Kellemes, nyugtató hársfaillat és andalító, monoton zümmögés a késő délutáni narancsosan aranyló fények között. Csodálatos nyugalom és harmónia. Missandra szeretne volna még érezni ezt a nyugalmat, de ~~most más miatt jött ide.~~ ~~És~~ nem maradt sok ideje.

Kiszállt a hordszékéből, és végigsimított ~~cseppet sem gyűrötte~~ ruháján. A lemenő nap kellemes melege simogatta az arcát, ahogy a ház felé emelte a fejét. ~~Egy-IL~~ ankás domboldalon állt a fehérre meszelt épület, melyet karmazsinvörös cseréptető borított. Az impozáns ~~rezidencia~~ bejárata előtt fehéres-zöldes márványoszlopokkal szegélyezett terasz helyezkedett el. A hatalmas ház körül ~~legalább~~ tizenkét sötétzöld ruhás, felfegyverzett testőr posztolt, és ~~a bejárat mellett~~ két, egyforma fehér-méregzöld ruhát viselő szolgáló várakozott ~~a bejárat mellett.~~

Nesyá és egy másik császári szolgáló azonnal a hercegnő mögé álltak, négy udvarhölgye és hat testőre pedig árnyékként követte. A hordárok a hordszékénél maradtak. A legmagasabb rangú udvarhölgy, a mindig szigorú tekintetű ~~Rima asszony a hercegnő előtt~~

Commented [H23]: Azért cseréltem, hogy elkerüljük a „mondta” ismétlődését, de ha inkább a második szót cserélnéd, az is jó megoldás lehet.

Commented [H24]: Szerintem ne adj meg ennyire konkrét időt a találkozóiig. Két óra nem biztos, hogy elég lenne mindarra, amit a találkozóiig tervez. Hírnököt küldeni a Látóhoz, összerombítani a kíséretét, elhagyni a kastélyt, gyalog elvonulni több palota mellett a Látó lakhelyéig, aztán ott van egy kis időhúzás, míg beengedik, majd beszélgetés a Látóval. Utána még el is kéne jutnia Ronkharhoz. Mindezt két rövidke óra alatt...

Commented [H25]: Itt felmerült bennem a kérdés: hogyan tudja elkerülni a feltűnést, ha mondjuk, áruhás kiosonás helyett hordszéken hagyja el a császári palotát, testőrök, szolgák és udvarhölgyek társaságában. Ez is működhet, meg az is, de együtt ellentmondásnak tűnik.

Commented [H26]: Talán pontosabb lenne, ha nem a fülében visszhangzanának a régi szavak, hiszen azok nem most hangzottak el, és sokkal inkább az emlékeivel kapcsolatosak, mint a hallásával.

Commented [H27]: Dölnem szedtem, mert ezeket a gondolatokat nem mondja ki hangosan.

Commented [H28]: Itt is ügyesen zártad a fejezetet egy horoggal!

Commented [H29]: Az állító mondatok jobb a tagadóknál. Érdemes átfogalmazni, ahol csak lehet.

Commented [H30]: A hárs legkorábban júniusban virágzik. Fejbe viszont tavaszi szellőt írtál. Igaz, hogy egy fantasy világban nem feltétlenül egyeznek a körülmények a földön tapasztalhatókkal, viszont az nem árt, ha tisztában vagy a történeted idejével.

Commented [H31]: Két olyan kifejezés, amire könnyen találsz magyar megfelelőt.

Commented [H32]: Ezen a ponton álljunk meg egy picit. Ahhoz képest milyen jó lendülettel nyitottad az első fejezetet, itt most kezd leülni a történet. Ez részben a sok leírásnak köszönhető, amelyekre persze szükség van egy szintig, másrészt az innen kezdődő megérkezés jelenetnek. Itt mintha elvesztetted volna a fókuszot, miről is szeretnél írni. Felvonultatsz egy csomó statisztát, akik nem tesznek mást, csak egyre beljebb és beljebb vezetik a hercegnőt, miközben nem történik semmi érdemleges. Azt javaslom, alaposan húzd meg itt a szöveget, hogy visszatérjen belé az élet. Megérkezik a hercegnő, valaki bevezeti, aztán körbenéz a Látó szalonjában. Ennyire van szükség. A többi időhúzás.

Commented [H33]: Ezt a nevet nem tartom jó választásnak, ugyanis az elsődleges jelentése szajha, ringyó.

ment, hogy bejelenthesse érkezését. Ránézett a legelől álló megtermett, szakállas örré, aki biccentett, jelezvén, hogy tud a hercegnő érkezéséről. Rima asszony aprót bölintott.

Az örök parancsnoka fennhangon megszólalt:

– Üdvözljük, fenséges hercegnő! – derékig meghajolt, majd elállt az útból, hogy Missandra és kísérete bevonulhasson. Az örök egy emberként a hercegnő felé fordultak és ünnepélyesen meghajoltak. Végig így maradtak, míg ő elhaladt mellettük. Alig várta, hogy végre bent legyen, nem akarta ilyen formaságokkal húzni az időt. Az ajtóhoz érve Rima udvarhölgy így szólt az ajtónál álló szolgákhoz:

– Öfensége Missandra Eugenia császári hercegnő szeretne szót váltani a Látóval.

– Tudunk érkezéséről. A Látó már várja – mondta az egyik szoros kontyba fésült hajú szolgál, és kinyitotta az ajtót. Bevonultak. Egy kisebb előtérben egy újabb szolgáló fogadta őket, aki félig meghajolva balra mutatott, és bevezette a hercegnőt egy tágas szalonba.

Kényelmesnek tűnő, bordó kárpitozott székek helyezkedtek el egy nagy mahagóni asztal körül. Furcsa, édeskés szag terjengett a levegőben. Missandra émelgett tőle. A helyiség tiszta és világos volt, a széles ablakokból aranyló fény ragyogott be, és megcsillant a szobában lévő fémedényeken, porcelánvázákon. A helyiség központi eleme a jobb oldaliegyk faláton található hatalmas, a padlótól a mennyezetig terjedő tükör voltfoglalta el. Sötétbarna fakerete ellentétben állt a szoba fehér falával, melyet visszatükrözött. A Látó azonban nem volt sehol.

Missandra meglepettségének helyét hamar átvette a harag. Hogyhogy nincs itt? Hogy merészeli megvártni? Tanácstalanul nézett körbe, de a szolgálók mind visszahúzódtak az előtérbe. Egyedül maradt. Nem volt mit tenni, meg kellett várnia a Látót. De így is annyira kevés ideje van! Próbált Mmélyeket lélegzettezni, hogy lecsillapodjon a haragja. Lassan járkálni kezdett, elindult a tükör felé, de még olyan szögben vetült rá a pillantása, hogy nem látta magát benne. Közelebb ment a falhoz és a tükör elé lépett, hogy legalább szemügre vegye magát, míg várakozik. Ijedten hőkölt hátra, amikor nem magát pillantotta meg benne.

Hanem egy kislányt... eEgy förtelmesen csúnya kislányt, akinek: cCsaknem kopasz fején csimbókokban állt szőszös, hófehér haja. Arca olyan ráncos és petyhüdt volt, mint Anemyria legidősebb asszonyáé, a 146 éves Veza nénié. Feje túl nagynak látszott csenevész testéhez képest, de a szemek még ehhez a nagyméretű fejhez képest is túlzottan kereknek és előreugróknak tűntek. A bal vizenyős, színtelenül világoskék, a másik pedig teljesen tejfehér. A jobb szemében nem volt szemgolyó, szivárványhártya, sem pupilla, csak üres, tömör fehérség. Ijesztő látvány volt. Missandrának erőt kellett vennie magán, hogy ne öklendezzen vagy fintorogjon.

– Üdvözöllek, fenség! – szólalt meg a tükörben a rút kislány egy aszott öregasszony hangján.

Commented [H34]: Nagyjából innen kéne folytatni a történetet.

Commented [H35]: Nem érdemes időskört váltani.

Commented [H36]: Miért csak próbált lélegezni? Miért nem lélegzett egyszerűen?

Commented [H37]: Hacsak nincs rá valami jó okod ne tébláboljanak céltalanul a szereplőid, mert leül tőle a történet.

Commented [H38]: Túl sok statisztát viszel a szövegbe. Ha Veza néni később nem kap szerepet, akkor itt sem érdemes megemlíteni. Csak annyi karaktert mozgass, amennyire valóban szükség van. Ha pedig mégis ragaszkodsz a mellékmondathoz, akkor a 142 betűvel szerepeljen, mert irodalmi szövegben – kevés kivételtől eltekintve – így szokás.

-A hercegnőt majdnem kirázta a **hideg**, annyira nem illett **össze** a hang és a tulajdonos**ához**a. Talán mégsem volt jó ötlet idejönni. Nyelt egy nagyot.

- Látó? – kérdezte bizonytalanul **hangsúly**al. – Bocsáss meg, de a külsőd egy kicsit más, mint amit megszoktam.

- **Valóban**. Elnézésemért kérem, fenség, hogy nem tudok ma fizikai valóban **megjelen lenni!** – **hörögte a gyermeki száj**al.

- Tényleg te vagy az? – **hitetlenkedett** Missandra. Emlékezett a Látóval való találkozásaira. Gyerekkorában egy göndör, fekete hajú, ötven év körüli asszonyként ismerte meg, aki azóta már gyenge, ősz öregasszony lett. **Hihetetlenül gyorsan öregedett**. Ez a csúnya gyermek nem hasonlított a banyára. Bár kétségtelen, hogy a hajuk és a szemük színe megegyez**ettik**.

- Igen, én vagyok. Azonban a testem már idős és elhasználódott. Jelenleg pihen, hogy erőt gyűjtsön. De asztrál síkon tudok veled érintkezni, erre szolgál ez a tükör – magyarázta a Látó. Úgy tűnt, nehezebbre esik a beszéd. Tüdeje minden levegővételnél **sípolt**.

- Értem. De ha ez nem a valós tested, miért nem választottál egy kevésbé visszataszító külsőt?

- Ez a valós tested. Csak fiatalabb korában – javította ki a Látó. – Ilyen fiatal test volt, **amikor kaptam**. A mágiám ereje tette ezt veled. Megőregítette, elcsúfította, legyengítette.

A hercegnő figyelmét egyetlen szó ragadta meg: „kaptam”. Lehetséges, hogy ez nem a Látó eredeti teste?

- Persze, hogy nem az eredeti tested – mondta a Látó, mintha olvasna a gondolataiban.

- Minden bizonnyal így is volt. Missandra elképedve nézett a torz alakra.

- Miért mondod ezt el nekem? – tudakolta gyanakodva.

- Okos lány vagy, hercegnő. Tudod, hogy semmit nem adok ingyen. Még a császárnak sem. És a lányának sem.

~~Ez nem hangzik valami jól, nagyon nem.~~ Missandrának nem tetszett, amit hallott, és a sejtette, mi következik.

- Látom, nem kell neked jóstehetség, hogy rájöjj, mit kérek cserébe a tudásomért – mosolyodott el a Látó. Mosolya egyszerre volt ocsmány és rémisztő.

- Gondolom, szeretnéd, ha a tested újra fiatal, erős és egészséges lenne – állapította meg Missandra.

- Új testet akarok – pontosított **sápítózva** a kis szörnyszülött. – Szerezz nekem egy új testet!

Missandra úgy érezte, **cseppfolyóssá-ingoványossá** válik alatta a talaj. Megbillent, mintha sédült volna. Hogy kérhet tőle ez a szörnyeteg ilyesmit?

Commented [H39]: Itt már harmadszor használod fel ezt a reakciót. Jobb lenne valami másikat keresni. Pl. megborzongott, vagy ilyesmi.

Commented [H40]: Ne személyesítsd meg a testrészeket! A Látó hörögött, nem a szája.

Commented [H41]: Súlyesztés.

Commented [H42]: Szuperlatívusz.

Commented [H43]: Ha nem a valóságban, hanem az asztrál síkon jelent meg a Látó, akkor nem kéne fizikai tüneteket produkálnia. Szerintem gondold át ezt a részletet.

Szeretem a jó, lendületes kezdéseket. A tied pont ilyen.

Helyesen választottad meg a belépési pontot. Időhúzás nélkül rögtön felvillantottál egy konfliktust, egy fenyegető veszélyt, amihez ráadásul még egy közeli időkorlátot is adtál, és ügyesen helyezted el az első horgot. Az első fejezetet sokan csak bemelegítésnek használják, pedig ennél jóval komolyabb szerepet tölt be. Itt kell megragadni az olvasó figyelmét, és behúzni a történetbe. Itt kell megadni az alapvető információkat a főszereplőről, a helyről, az időről és nem utolsó sorban a zsánerről. Ezeknek mind eleget tettél. A zsáner egyelőre fantasy-nek tűnik, de hogy később elkanyarodsz-e valamelyik alfaja felé (romantikus, dark, humoros stb.), azt ennyiből nemigen lehet megállapítani.

A dinamika később is jó, ha nem számítom a Látó házához érkezéskor írt jelenetet. Ott mintha elvesztetted volna a fókuszot, és ezért sok olyan részletet írtál le, ami nem tűnt fontosnak a történet megértéséhez, és nem vitte tovább a cselekményt.

Ehhez kapcsolódik az az általános jó tanács is, hogy érdemes karaktertakarékosan írni. A főszereplők kiemelten fontosak, őket alaposan kell kidolgozni, de a mellékszereplőkre már nem szabad ugyanannyi figyelmet fordítani, hogy ne „lopják el a show-t”. A statisztákra meg csupán annyi betűt pazarolj, ami feltétlenül szükséges. Még nevet sem érdemes adni nekik (lásd Veza néni), mert akkor az olvasó azt hiheti, később lesz még szerepük a történetben. A megérkezős jelenetben megemlítesz egy tucát testőrt, udvarhölgyeket, szolgálkat, de még a hordszéket cipelőket is. Képzeld el, hogy producer vagy egy filmnél, és neked kell fizetni mindenki gázsiját! Így könnyebb lesz eldöntened, ki az, aki nélkülözhetetlen a történethez. :)

Az eddig felvonultatott karakterek többsége nem rossz, csak éppen nem is elég egyedí. Ez alól kivétel a Látó figurája. A többiek ismert típusok: a hercegnő, akinek életét befolyásolja egy jóslat, a kissé pimasz szolgálólány, a bölcs nagyapa, a gonosz mágus. Legalább a hercegnő karakterét próbáld egyedibbé tenni, ha már ő lesz a főszereplő. Adj neki sajátos tulajdonságokat, szokásokat, hogy plasztikusabb legyen, ne csak egy papírvastagságú karakter. Mit szeret? Mit utál? Mi a célja? Belefér akár néhány kisebb jellemhiba is. A szimplán jó és szép, netán hibátlan szereplők unalmasak.

A rövid részletből nehéz következtetni a teljes regényre. Remélem, nem csupán annyi lesz benne, hogy a hercegnő legyőzi a gonosz varázslót, mert abban nehéz lesz újat hoznod.

Egyelőre jól vezeted a cselekményt, ha nem számítom azt a pár szakaszt, ahol egy kicsit leült a történet. De ezeket jeleztem is. Arra is érdemes figyelned, hogy amikor épp egy élő jelenetben vagy ne szakítsd meg túl hosszan visszaemlékezésekkel, leírásokkal. Érdekes az a megoldásod, hogy az első fejezetben megvillantott főkonfliktus (Ronkharra való nem kívánt találkozás) mellé behoztál a második fejezetben még egy olyan elemet, ami szintén alkalmasnak tűnik erre (egy új test szerzése). Két ígéret, két küldetés, két konfliktus.

Kíváncsi vagyok, hogy egyenrangúnak szántad-e őket (és ha igen, akkor azt hogyan tudod végigvinni), vagy pedig az egyik csak rész feladat a főprobléma megoldásához vezető úton.

Látom, külön odafigyeltél a leírások arányára. Ez jó! Nem vitted túlzásba és a megfelelő helyekre szúrtad be. Viszont maguk a leírások sajnos elég sablonosan sikerültek. Ezen a faktoron még érdemes lenne dolgoznod. Az sem ártana, ha a látáson kívül a többi érzékszervnek is nagyobb teret engednél.

A párbeszédekkel nincs különösebb gond. Ugyanakkor a szereplők mondatai után gyakran elismétled narrációban is ugyanazt. Feltűnően sokszor éltél ezzel a megoldással, pedig ez sajnos klasszikus írástechnikai hiba. Süllyesztés néven ismeretes. Többnyire az áll ilyenkor a háttérben, hogy a szerző nem bízik a saját kifejező erejében, és ezért egy speciális ismétléssel nyomatékosítja a párbeszédben elhangzottakat. Érdemes lenne újra átolvasnod a szöveget, kifejezetten a dialógusokra koncentrálni, hogy lásd, mikor derül ki egyértelműen a szereplő szavaiból hogyan, miként mondta. Mert ott nincs szükség ezt az infót még egyszer, máshogyan elismételni.

Felhívnom a figyelmedet még egy apró, ámde jellegzetes megoldásodra. A szuperlatívuszok használatáról van szó, vagyis amikor túlzó jelzőket használsz. Felfoghatatlan, hihetetlenül gyorsan stb.

Ezek talán jól hangzanak elsőre, de valójában értelmetlenek, mert semmilyen többletjelentést nem adnak az utánuk következő szónak. Jobb, ha olyan könnyebben megfogható kifejezéseket választasz helyettük az ábrázoláshoz, amiről te és az olvasók is konkrétan tudják, mit jelentenek.

A részlet mindenesetre érdekesesen indul. Köszönöm, hogy olvashattam! Jó munkát a folytatáshoz!

Tim